

O třešních, kosovi a probdělé noci

Noční třešně, dostávám jich plnou mísu.
A kosa do plic, který co minutu svírá se v křeči hladem.

Říkám mu: Vypustil bych tě, ale nevím,
jestli jsi můj přítel.

Opakuji se. Mnohokrát. Bych i zakřičel,
že přiškrcení mají právo prvního rána,
ale dcera odrostla a svůj díl polibků táta už dostal,

a já nemohu krást její čas, když ona sama teď
křísí v sobě ženu před zrcadlem v koupelně,
když její dech ostře čpí třešňovým likérem
vypáleným na odvrácené straně jara,

a já nemohu než z dále posnídat cvaknutí vypínače,
jehož zvuk mě přesvědčuje, abych nepochyboval
o dokonalém zabezpečení před úrazem s následkem smrti.

Říkám mu: Uvěřil bych ti, ale nevím,
jestli jsi můj přítel.

Tati, zamkneš za mnou?, ptá se Agáta při odchodu.
Co říct jiného, než – Jasně, zlato...